

Sygn. akt IV RNs 407/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styryna

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 16.02.2018r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej komisji R. Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie W. M.

o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu

postanawia:

I. zobowiązać uczestnika W. M. PESEL (...) do poddania się leczeniu odwykowemu przeciwalkoholowemu w stacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego,

II. nakazać ściągnąć od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Wieliczce kwotę 381,18 zł (trzysta osiemdziesiąt jeden złotych 18/100) tytułem zwrotu wydatków wyłożonych na opinie psychiatryczną i psychologiczną;

III. zasądzić od W. M. na rzecz Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. kwotę 40 zł (czterdzieści złotych) tytułem zwrotu opłaty sądowej,

IV. orzec, że strony samodzielnie ponoszą pozostałe koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Sygnatura akt IV RNs 407/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 16 lutego 2018r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec W. M. obowiązku leczenia w zakładzie leczenia odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez MOPS w W. o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi. Uczestnik wezwany do biegłych nie stawiał się, a komisja po przeanalizowaniu akt sprawy podjęła decyzję o skierowaniu sprawy do sądu.

Uczestnik W. M. wniósł o oddalenie wniosku, zaprzeczając jego twierdzeniom.

Niesporne było, że uczestnik W. M. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 2 marca 2015r. zobowiązany został do podjęcia leczenia odwykowego w niestacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego. Postępowanie wykonawcze dotyczące tego orzeczenia zakończono 5 kwietnia 2017r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. M. mieszka w jednym domu z żoną E. M., córką K. M. i jej synem. Uczestnik z żoną zajmuje parter domu, zaś córka z synem mieszka na piętrze. Uczestnik nie prowadzi z żoną wspólnego gospodarstwa, oddzielnie kupują sobie żywność i oddzielnie przygotowują posiłki. Uczestnik nadal ciągamy pije alkohol (wódka, piwo), spowodowało to zwolnienie go z pracy; pod wpływem alkoholu jest agresywny słownie, stosuje groźby i wyzwiska; zwraca się do żony słowami „ty mendo”, do córki zaś mówił „szmato, suko”. Wyzwiska te słyszał małoletni syn K. M., który mieszka w tym samym domu. Zachowanie uczestnika było przyczyną łącznie pięciu interwencji policji w (...)i (...).

W opinii psychologiczno-psychiatrycznej biegli K. A. (1) i A. K. wskazali, że uczestnik spełnia kryteria uzależnienia od alkoholu stosuje typowe dla tej choroby mechanizmy. Jest on głęboko uzależniony od alkoholu, a pod jego wpływem przejawia szereg negatywnych zachowań. Biegli wskazali, że uczestnik wymaga leczenia odwykowego w trybie stacjonarym. Wnioski te potwierdzili powołani przez Sąd biegli: psychiatra J. K. i psycholog M. P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych zeznań E. M. i K. M., które zeznawały pewnie i rzeczowo, jednoznacznie wskazując okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie, ich relacje były zgodne i wzajemnie się uzupełniały.

Podstawa ustaleń faktycznych była też opinia biegłych psychiatry K. A. (2) oraz biegłej psycholog A. K.. Opinia została sporządzona przez specjalistów, została wydana po osobistym badaniu uczestnika, zawiera też jednoznaczne wnioski końcowe, których żadna ze stron nie zakwestionowała. Z tych samych względów za wiarygodne Sąd uznał opinie psychiatryczną J. K. i psychologiczną M. P..

Za wiarygodną Sąd uznał również informacje policji o ilości i przebiegu interwencji w miejscu zamieszkania uczestnika.

Sąd odmówił wiary zeznaniom W. M., w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu oraz wpływ tego uzależnienia na rozkład życia rodzinnego, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika oraz zeznaniami świadków E. M. i K. M..

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarym lub niestacjonarym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarym czy niestacjonarym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarych lub niestacjonarych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że po za wszelką wątpliwością zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego W. M.. Z opinii psychologiczno-psychiatrycznej przedstawionej w niniejszej sprawie, wynika, bowiem jednoznacznie, że uczestnik jest głęboko uzależniony od alkoholu, nie ma woli podjęcia leczenia odwykowego, które uważa za niezasadne, a więc w takiej sytuacji konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego.

W ocenie Sądu spełniona została także tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego uczestnika, a potwierdzają ją w szczególności relacje świadków E. M. i K. M., z których jednoznacznie wynika, że W. M. swoim zachowaniem spowodował rozkład życia rodzinnego, przejawiający się w faktycznej separacji małżonków oraz w awanturach, które słyszy mieszkający w tym samym domu małoletni wnuk uczestnika. Co prawda uczestnik, wyklucza, aby zdarzenia te pozostawały w związku z nadużywaniem alkoholu, jednakże argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na treść powołanych wyżej opinii psychologiczno-psychiatrycznej, w których jednoznacznie potwierdzono chorobę alkoholową uczestnika i wskazano na obowiązek leczenia odwykowego w tzw. systemie zamkniętym.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc, mając na uwadze, że interesy stron były sprzeczne.

Nakazując ściągnąć od uczestnika kwotę 381,18 zł, stanowiącą równowartość wydatków na wynagrodzenie biegłych, tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa, stosowano art. 83 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 113 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.